

OBSERVACIONES SOBRE LOS TEXTOS

ODKAZOVÁNÍ V TEXTU

Odkazování je důležitým prostředkem pro vyjádření vnitřní obsahové propojenosti textu a jeho návaznosti na vnější situaci. Tuto funkci ve španělštině zpravidla mají

a) ukazovací zájmena a příslovce:

El autor empezó a escribir libelos en los que contaba la intimidad de la familia, **éstos** le demandaron y él acabó en la cárcel y desterrado.

Autor začal psát pamflety, v nichž mluvil o intimnostech rodiny, ta jej žalovala a on skončil ve vězení a ve vyhnanství.

(zájmeno *éstos* odkazuje na členy rodiny Lope de Vegovy snoubenky)

b) osobní zájmena:

...la familia de Elena **le** buscó un pretendiente mejor.

...Elenina rodina jí našla lepšího nápadníka. / Rodina našla Eleně lepšího nápadníka.

(zájmeno *le* odkazuje na jméno Elena)

c) určitý člen:

La Dorotea de Lope de Vega posee una modernidad que rivaliza con **la** del Quijote o La Celestina. *Práci La Dorotea Lope de Vegy je vlastní (taková) modernost, již konkuruje modernosti Dona Quijota nebo La Celestiny.*

(určitý člen *la* v této funkci umožňuje, aby se mluvčí vyhnul opakování podstatného jména *modernidad*)

La Celestina era **el** libro de cabecera de todos los autores.

La Celestina byla oblíbená kniha všech autorů.

(určitý člen *el* odkazuje k *La Celestina*; označuje, že obě pojmenování se vztahují k jedinému literárnímu dílu)

Sobre los sentimientos y la frustración por la infidelidad habla **el** autor de Fuenteovejuna...

O citech a frustraci z nevěry mluví autor díla Fuenteovejuna...

(určitý člen odkazuje na konkrétní osobu – Lope de Vegu; užití opisu je dáno návazností na vnější situaci, vychází z předpokládané znalosti vztahu mezi Lope de Vegou a dramatem Fuenteovejuna)

Formaciones geológicas, Desierto de Atacama, Chile